

I. FEJEZET

Akét nő az ablaknál állt, és kinézett a sivár, téli kertbe, ahol a lány sétálgatott. A kert kicsi volt a ház méretéhez képest. Londonnak ebben a divatos negyedében már egyszerűen nem volt elég hely, hogy a házak vidékies külsőt öltsenek, és nagy kertjük legyen.

Lady Mary Reid, a vendéglátójuk mégis mindent elkövetett, hogy a kis földdarabból igazi kertet varázsoljon, pedig a legtöbb szomszédja beérte a fűvel meg néhány satnya bokorral. Az unokahúguk, Sabrina minden évszakban imádta a friss levegőt, ezért most is ott időzött a tenyérnyi udvaron.

A két nő némán figyelte Sabrinát. Alice Lambert aggódva ráncolta a homlokát, és egy évvel idősebb nővére, Hilary is elég csüggedtnek tűnt.

– Azt hiszem, még sosem voltam ilyen ideges, Hilary – suttopta Alice.

– Én sem, ha tudni akarod – válaszolta sóhajtva Hilary.

A külsejük alapján senki sem gondolta volna, hogy testvérek. A magas, vékony, sőt sovány testalkatú, fakó barna hajú, világoskék szemű Hilary az apjukra ütött.

Az alacsony, gömbölyded, sötétbarna hajú és sötétkék szemű Alice viszont az anyjuk szakasztott mása volt.

Ráadásul nem jöttek ki egymással, és állandóan civakodtak. Most azonban teljes volt köztük az egyetértés. Az unokahúgukat ők nevelték fel, és a fiatal lány aznap este debütál a londoni társaságban. Nem csoda, ha mindketten aggódtak. Sajnos, erre megvolt minden okuk.

Nem azért, mintha attól tartanának, hogy az unokahúguk nem kelt érdeklődést, vagy rosszul fog szerepelni. Igaz, hogy Sabrina nem olyan feltűnő szépség, mint Mary lánya, Ophelia, aki szintén abban a szezonban debütált, de azért Sabrinának is voltak előnyös tulajdonságai. A társadalmi helyzete miatt sem kellett aggódniuk, hiszen Sabrina nagyapja gróf volt, a déd-nagyapja pedig herceg. Ő ugyan csak a „Lady” címre jogosult, de nem is áhítoztak magas rangra, vagy nagy vagyonra. A Lambert nővérek már annak is örültek volna, ha Sabrinának sikerül egy jó családból származó férjet szereznie.

Tehát nem a szokásos izgalmat érezték, amikor egy vidéki lányt a nevelői bevezetnek a londoni társasági életbe, ahol férjet kell fognia magának. Az aggályaik személyes jellegűek voltak, és szoros kapcsolatban álltak azzal a ténnyel, amiért a két nővér sosem ment férjhez. Mindketten attól féltek, hogy a családjukat kísértő régi botrány, annyi év után megint a felszínre törhet.

De a két nő egy szóval sem árulta el az idegessége okát. Régi megállapodás volt köztük, hogy nem beszélnek a múltbéli tragédiákról.

– Szerinted elég meleg az a gyapjúkabát? – kérdezte Alice, még mindig a homlokát ráncolva.

– Gondolod, hogy törődik veled?

– De hogy fog kinézni az első bálján, ha az arcát megcsípi a hideg szél?

Együtt nézték, ahogy Sabrina felé sodródik egy száraz falevél, amely elkerülte Lady Mary kertészének figyelmét. A lány is meglátta, vívó testtartást vett fel, és a levél felé dőfött, mintha kard lenne a kezében. Aztán felnevetett, felkapta a levelet, feldobta a levegőbe, és mosolyogva figyelte, ahogy a szél elsodorja.

– Nem veszi komolyan a férjkeresést és a házasságot – jegyezte meg Hilary.

Sabrinának legalább olyan idegesnek kellett volna lennie, mint a két nagynénjének, ha más okból is. De úgy tűnt, egyáltalán nem zavartatja magát.

– Miért venné komolyan, amikor látja, hogy mi sem mentünk férjhez, és egyáltalán nem bántuk meg?

– Attól tartok, rossz példát mutattunk neki. Pedig az ő korában mi is férjhez szerettünk volna menni, de most már örülünk, hogy mégsem tettük meg.

Ezt nem csak azért mondták, mert vigasztalni akarták magukat. Egyik nő sem bánta meg, hogy nincs házastársa. Talán csak azt sajnálták, hogy nem született saját gyerekük. De Sabrina hároméves korában hozzájuk került, és rajta kiélhették az anyai ösztöneiket. Egyesek vénlánynak csúfolták őket, és azt állították, hogy azért olyan zsémbesek, de nagyot tévedtek. A nővérek már gyerekkoruk óta hadban álltak egymással. Úgy tűnik, ilyen volt a természetük.

Hilary mintha észrevette volna, hogy túl nagy az egyetértés közöttük, mert hirtelen megszólalt.

– Hívd be! Ideje elkezdni a készülődést.

– Máris? – tiltakozott Alice. – De hiszen még több óra van a...

– Órákba fog telni, mire megfelelően felkészítjük – vágott a szavába Hilary.

– Ugyan már! Lehet, hogy *neked* órák kellenek hozzá, de...

– Honnan tudod, amikor sosem voltál elsőbálos? – fojtotta megint a szót a húgába Hilary.

– Te talán igen? – csattant fel Alice.

– Most nem erről van szó. Mary sokszor említette a levelében, hogy felkelés után azonnal készülődni kezd.

– Mert egy egész napba telik neki, mire belepréseli magát a fűzőbe.

Hilary elvörösödött mérgében, de nem tagadhatta a gyerekkori barátnője ellen felhozott vádat. Nekik nem volt lakásuk Londonban, ezért Lady Mary kedvesen felajánlotta, hogy lakjanak nála a szezon idejére. Mary valóban annyira elhízott, hogy Hilary alig ismer-te fel, amikor előző nap Londonba érkeztek.

Most mégis úgy érezte, hogy ellenkeznie kell a húgával.

– A lánya is már délben elkezdni a készülődést.

– Persze, mert Ophelia imádja magát bámulni a tükörben – horkantott fel Alice.

– Ha tudni akarod...

A két nővér elhagyta a helyiséget, és közben folytatta a civakodást. Ez a vita sokkal jobban illett hozzájuk. Ha valaki látja őket korábban, ahogy az ablak előtt állnak, és teljes egyetértésben suttognak egymás közt, nem hitt volna a szemének és a fülének. Az unokahúguk biztosan nem, pedig éppen róla volt szó.

2. FEJEZET

abrina Lambert is ideges volt, de a két nagynénje kedvéért igyekezett ezt leplezni. Már egy éve tervezték a debütálást, és többször ellátogattak Manchesterbe, ahol az új ruhatára készülõ darabjait próbálta fel. Azt is tudta, hogy a két nagynénjének vérmes reményei vannak a szezonnal kapcsolatban, és éppen ezért volt ideges. Nem akart csalódást okozni nekik, amikor annyi erõfeszítést tettek az ügyért.

De a két nagynénjével ellentétben õ sokkal józanabb volt, és nem számított arra, hogy férjet talál magának Londonban. Itt az emberek túl kifinomultak, õ pedig csak egy egyszerű vidéki lány. Megszokta, hogy a termésrõl, a bérlõkrõl és az idõjárásról beszélget, míg a londoni elitet inkább a pletykák, még hozzá a szaftosabbnál szaftosabb pletykák érdeklik, amelyek a társaság többi tagjáról szólnak. Ráadásul ilyenkor több tucat fiatal lány érkezik Londonba, mind ugyanazzal a céllal: abban reménykednek, hogy itt fognak férjet találni maguknak.

Ám ahogy közeledett az este, Sabrina egyre nyugodtabb lett. Talán az is közrejátszott ebben, hogy össze-

barátkozott Opheliával, aki nagyon népszerű volt az előkelő körökben. De hát ez nem csoda, hiszen a lány Londonban született és nevelkedett. Mindenkit ismert, tisztában volt a helyi viszonyokkal, és ő maga is segített terjeszteni a legfrissebb pletykákat, még akkor is, ha róla szóltak. A szezon legelején, vagyis már három héttel korábban debütáló londoni lány tényleg elemében volt.

Nem mintha Sabrina előnyösebb helyzetben lett volna, ha már az első bálra Londonba jön, mert egyértelmű volt, hogy mindenképpen a gyönyörű Ophelia lesz a szezon királynője. Pedig furá módon, ő nem férjet keresett magának, hiszen már volt vőlegénye, bár még sosem találkozott vele. Az ő debütálása inkább csak a hagyományok betartása miatt történt. Legalábbis Sabrina ezt hitte, amíg rá nem jött, hogy Ophelia nincs elragadtatva a férjtől, akit a szülei szemeltek ki számára, és elhatározta, hogy a báli szezonban keres magának egy jobb partit.

Sabrina meglehetősen ízléstelennek tartotta a módszerét, mert Ophelia minden alkalmat megragadott, hogy kigúnyolja és pocskondiázza a vőlegényét. De aztán arra gondolt, hogy Londonban biztosan ez a módi, ha valaki meg akar szabadulni egy nem kívánt jegyeségtől.

Egy kicsit sajnálta a férfit, aki nem tartózkodott Angliában, és nem cáfolhatta meg Ophelia rágalmaival. De hát nem az ő dolga megvédeni egy ismeretlen embert. Még az is lehet, hogy minden igaz, amit a lány mond róla. Honnan tudhatná?

Ráadásul Ophelia anyja a vendéglátójuk volt, és egyben Hilary néni jó barátnője. Lady Mary bizto-

san le akarná állítani a lányát, ha tudomást szerezne a mesterkedéseiről, de Sabrina úgy vélte, hogy nem neki kell felvilágosítani a hölgyet. Ophelia a pártfogásába vette, bemutatta minden barátnőjének, és Sabrina hálátlanságnak tartotta volna, ha árulkodik. Ráadásul a két nagynénje nem kedvelte a szóban forgó férfi nagyapját...

Sabrina ezt elég furcsának tartotta, és talán ezért érzett együtt Ophelia vőlegényével. Hiszen az ismeretlen a szomszédjuk volt, illetve inkább a nagyapja. A két nagynénje mindig a „vén bolond”-nak, vagy a „remeté”-nek nevezte, és amikor azt hitték, hogy nem hallja őket, gyakran „vén fattyú”-nak titulálták. Sabrina sosem találkozott vele. Tényleg egy remete volt, aki ritkán hagyta el a birtokát. A két hölgy igencsak meglepettnek tűnt, amikor kiderült, hogy van egy unokája. Még gúnyolódtak is, amikor megtudták, hogy Opheliát eljegyezték az addig ismeretlen örökössel. Miféle unoka lehet, kérdezték. Sosem találkoztak vele, még csak nem is hallottak róla.

Lady Mary szerint azonban maga a márki vette fel a kapcsolatot a férjével, és az unokája nevében elrendezte a házasságot. A Reid család természetesen kapva kapott az alkalmon, hogy a lányukat egy olyan magas cím örököséhez adhatják feleségül. Az már csak hab volt a tortán, hogy a márki meglehetősen gazdag, és minden vagyona az unokájára fog szállni. Csak Ophelia nem örült a frigynek, na meg a lelkes csodálói.

Mert csodálókból nem volt hiány. Akárhol megjelent, a fiatal emberek csak úgy hemzsegték körülötte, annyira lenyűgözte őket a szépsége. De hát csoda,

ha nem tudtak ellenállni neki? A szőke, kék szemű Opheliát a természet nemcsak különlegesen finom arcvonásokkal, hanem légiesen karcsú termettel is megajándékozta, és ebben egyáltalán nem hasonlított az anyjára.

Sabrina nem büszkélkedhetett ilyen vonzó tulajdonságokkal. A legjobb indulattal sem lehetett sudárnak nevezni, hiszen alig volt több százhatvan centiméternél. Ez még nem lett volna olyan nagy baj, de a vékony derekához képest túlságosan nagynak tűnt a keble, és szélesnek a csípője. Így egy eléggé dús idomú hölgy benyomását keltette.

Legalább a színei lettek volna divatosak! Ám a haja nem fényes gesztenyebarna volt, hanem unalmas szőke. Sokáig azt hitte, hogy a szemére büszke lehet, de aztán rájött, hogy a sötétkéssel keretezett halványkék íriszét inkább meghökkentőnek tartják, mint vonzóknak, akik először a szemébe néznek.

Többször zavarba ejtette, hogy az emberek úgy merednek rá, mintha nehezen hinnék el, hogy tényleg olyan furcsa színe van a szemének. Mindezek tetejébe, az arcvonásai is semmitmondóak voltak. Nem csúnyák, de nem is szépek. Az *egyszerű* volt a legjobb kifejezés rá.

Sabrina mégsem volt elégedetlen a külsejével, amíg nem találkozott Opheliával. Ám akkor rádöbbsent, hogy milyen egy igazi szépség. Mint az ég és a föld, nem volt semmi hasonlóság kettejük között. Talán éppen ezért nyugodott meg, és feledkezett meg a korábbi idegességéről, amikor aznap este megérkeztek élete első báljába. Azonnal felmérte, hogy Ophelia mellett nem rúghat labdába, ezért meg sem próbált versenybe száll-

ni a fiatal emberek kegyeiért. Miután megnyugodott, visszatért a saját énje, és többé nem volt az a félénk kiséger, akinek korábban érezte magát.

Sabrina szeretett nevetni, és mindent megtett, hogy másokat is megnevettesen. Szókimondó és kicsit gúnyoros természetével még a legmogorvább embereket is fel tudta vidítani. A két zsémbes, civakodó nagynéni mellett sikerült tőkélyre fejlesztenie ezt az ajándékát, és könnyen véget vetett a kisebb perpatvaroknak, ha úgy döntött, hogy beavatkozik.

A fiatal emberek többnyire csak azért kérték fel táncolni, mert Ophelia felől akartak érdeklődni, esetleg a vőlegényéről szerettek volna megtudni valamit. De Opheliát alig ismerte, a vőlegényét pedig egyáltalán nem, ezért kevés kérdésükre tudott válaszolni. Viszont megnevetette őket. Ezért néhányan még egyszer felkérték, mert szórakoztatónak találták. Aztán a bál folyamán eljött egy pillanat, amikor egyszerre három fiatalember várt arra, hogy táncolhasson vele.

Sajnos, ezt Ophelia is észrevette...